

man med Nødsagtigbed kan komme til at undersøge, om det er værd længere at fortsætte en Bestatningsmaade, som ikke hænger sammen med vort hele Skattesystem. Der er jo dog Ingen, som vil nægte, at den hele Bevægelse, vor Samfunds Udvikling er gaaet igjennem som Stat, er gaaet ud paa, at de Regjeringshandlinger, som i tidligere Tid i alle mulige Retninger saa at sige bleve betalte af enhver Enkelt, der skulde gjøre Brug af dem og havde Nytte af dem, lidt efter lidt betales af det Fælles, det Offentlige, og der kun som Lønninger er blevet en vis Deel af saadanne Regjeringshandlinger tilbage, hvorfor den Enkelte betaler. Denne Methode at betragte Sagen paa er gaaet saa vidt, at Staten for Diebliffet betaler en Procurator og en Advocat, som føve en Sag om et stjaalet Vidstykke for et stjaalet Vidstykke komme til at betale 10 Rbd. til Advocaten, og jeg veed ikke, hvormeget til Procuratoren, da den Vedkommende, som har stjaalet Klædet, ikke eier saa Meget, at han kan betale Omkostningerne. Saa meget ere vi komne bort fra, at den Enkelte betaler for sig, at Heelheden, Staten, nu betaler for den almindelige Nødsagtigbed. Jeg siger ikke, at dette ikke er rigtigt, men jeg siger, at det er Systemet. (R. C. P. Jensen: Det vedkommer ikke Sportelreglementet!). Men seer da ikke det ærede Medlem, og seer vi ikke Alle hver Dag en og anden Advocat tilkjendt saa og saa Meget i Salair for at have ført en eller anden Sag (R. C. P. Jensen: Ikke efter Sportelreglementet!); jeg veed meget godt, at det ikke er efter Sportelreglementet, men jeg siger: Vi ere komne bort fra det System at lade Enhver betale for sig; Staten er traadt imellem og betaler der, hvor den Enkelte ikke kan betale. (R. C. P. Jensen: Det vedkommer slet ikke denne Sag!), jo, jeg beder om Forladelse, det kommer denne Sag ved, idet jeg søger at vise, at man i det Hele taget har ført Betalingen for de Rets-handlinger, som hidtil vare Gjenstand for Betaling af den Enkelte, over paa Fællesskabet, paa Staten. Derfor de ærede Medlemmer ville seer efter i et gammelt Reglement, ville de der finde en Bestemmelse om, hvorledes Departementschefen skal sidde ved Kassen hver Dag og tage imod Betaling for

de Regjeringshandlinger, som udføres, — og ved Ugens Udlob bealte de paagjældende Embedsmænd det Indkomne imellem sig; dette er nu hørt op, og i det Sted betale vi nu vore Ministre med 6,000 Rbd. om Aaret, for at de skulle udføre disse Regjeringshandlinger uden Betaling. Der er i det Hele blevet meget Lidet tilbage af det gamle System; men ved Justitsbetjentene er der blevet en stor Deel tilbage af disse Betalinger af Personerne selv saavel for visse bestemte Rets-handlinger som for administrative Handlinger, og det er det, som vi nu ville søge at faae hævet; men vi ville først blive staaende ved at bringe det til ophøre, at Personerne direkte opkræve til sig selv; vi ville komme bort fra, at en Mand saa at sige slutter en Lykkespil-Contract med Regjeringen, overtager et Embede imod at være betalt hovedsagelig, ja for en langt overveienende Deel, af Betalingen for disse Rets-handlinger, som indflyder i meget ulige Maal i de forskjellige Aar, ja med et saa ulige Maal, at vi have haft en Herredsfoged her i Rigsdagen, som har erklæret, at der har været Aar, hvort han har haft 4,000 Rbd. Indtægt, medens der har været andre Aar, hvor han ikke har haft 1,200 Rbd. Det er ligesom et Lykkespil, som disse Mænd drive; de overtage ligesom en Handel paa Regjeringens Vegne. Vi gaae jo slet ikke ud paa Andet end at faae affattet, at disse Mænd skulde vedblive at være i en saadan Stilling, og at Staten skal vedblive at overdrage en Forretning af den Natur til sine Embedsmænd. En væsentlig Grund til en Forandring af dette Forhold er den, at naar en Mand i Aar, hvor han har haft store Indtægter, vælger sig til at leve i Overensstemmelse dermed, saa bliver han i de Aar, hans Indtægter flyde ringere, forgjældet, hvorved en Deel af de Underløb begynder, som man desto værre ikke har fundet saa faa af hos slige Embedsmænd, der have siddet paa store Gager. — Denne Forandring udgjør slet ikke noget samlet System; den ligger for i ethvert enkelt Tilfælde og kan ganske simpelt afgjøres for det enkelte Tilfælde, og Andet forlange vi ikke. Vi ville sætte Regjeringen istand til lidt efter lidt efter Overenskomst med Bevillingsmyndigheden at affinde sig med dem, der skulle ansættes